

Sygn. akt II CSK 166/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Z.B. i A.B.
przeciwko „P.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 sierpnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt I ACa .../17,
uzupełnionego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 5 października 2017 r., sygn. akt I ACa .../17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego „P.” sp. z o.o. od wyroku Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 13 września 2017 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na występowanie przyczyny kasacyjnej określonej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy w sytuacji, gdy opinię w przedmiocie zakresu i wartości nakładów akustycznych sporządził biegły z dziedziny inwestycji budowlanych i ich szacunku ekonomicznego nieposiadający wykształcenia, ani wiadomości specjalnych z dziedziny akustyki, to dowód ten może stanowić postawę do rozstrzygnięcia sprawy w zakresie odszkodowania związanego z koniecznością rewitalizacji akustycznej nieruchomości. Odnosi się także do zastosowania § 322 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1422, t.j. ze zm.) oraz Polskich Norm w zakresie ochrony akustycznej budynków, dopuszczalnych poziomów hałasu w pomieszczeniach mieszkalnych i akustyki środowiska.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób podobny do przyjętego przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.) oraz przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazując zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia oraz wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku. Kwestie przedstawione przez skarżącego nie stanowią zagadnień prawnych w przywołanym rozumieniu. Już tylko ubocznie - ze względu na ograniczenia wynikające z zakresu wstępnej kontroli skargi w ramach przedsądu - odnosząc się do podniesionych przez skarżącego zastrzeżeń dotyczących osoby biegłego, należało stwierdzić, że ocena wiarygodności dowodów, w tym także dowodu z opinii biegłego, podlega swobodnej ocenie sądów orzekających, a podważenie tej oceny w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów orzeczono, jak w sentencji.

kc

jw